

være meget villig til at følge det. Jeg finder, at der er der et Omraade, hvor jeg synes, baade Regjeringen og Rigsdagen have været for haarde. Vi vilde gavne vort Land, hvis den indenlandske Sufferindustri blev hjulpen lidt fremad, men sammenligne dette hermed kan jeg ikke. Hvad angaar den tredje Grund, da er den et Slags Statsformynderskab, et Slags Velgjørenhedsbehandling, der udvises mod de Tobaksdyrkere, som nu findes her i Landet, idet der nemlig bliver tilsaat dem en Godtgjærelse for de Redskaber, de have brugt til Tobaksdyrkingen. Jeg vilde meget betafte mig for denne Godhed i vedkommende Tobaksdyrkeres Sted. Jeg kan ikke erkjende, at der er noget særligt Gode opnaaet derved. Naar den Betænkning, som blev afgiven af Udvalget her i Landstinget for nogle Aar tilbage, gik i Retning af, at en Skat paa indenlandsk Tobak burde være en Arealbeskatning, en Beskatning af det Areal, hvorpaa der blev dyrket Tobakplanter, og udtalte, at det absolut maatte være under denne Form, at Beskatningen maatte foregaa, maa jeg dertil udtale en Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt. Man vilde aabenbart derigjennem faae en dobbelt Statsbeskatning af Landbruget. Fra den Side set, finder jeg det ikke rigtigt, men jeg finder derhos, at det vilde være uretfærdigt. Jeg vilde saa gjerne, at man, naar man behandler Statteoprgsmaal, maa være saa retfærdig som muligt, og det naaer man først ved at beskatte det Udbytte, det Produkt, som er Gjenstand for Beskatning. Om end det kan have sin Vanskelighed, tror jeg dog, at der vil findes en Form, under hvilken Retfærdighedsprincippet kan gennemføres, og jeg mener da — det er alt under Forudsætning af, at det kommer til en meget betydelig Forhøielse af hele Tobakstolden, thi saalænge som den nuværende Tobakstold bestaar, er der jo ingen skjellig Grund til at beskatte indenlandsk Tobaksdyrking — at vi saa vidt muligt skulle lægge Skat paa al indenlandsk Tobak, naar den er i en saadan Stand, at Fabrikken kan modtage den, altsaa i den samme Stand som den Tobak, der indføres; jeg skalde mene, at det ikke vilde være saa overordentlig vanskeligt at ramme den. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke komme nærmere ind herpaa, thi det er ikke det, der egentlig ligger for. Hvad der ligger for, er jo, om vi skulle tage en Beslutning, hvorved vi forbyde en vis bestemt Handelsplantes Dyrkning indenfor vort Land's Omraade. Det er Begyndelsen paa en ny Vej, det er noget Ukjendt i vor Historie, og det er det, Landstinget om faa

Dieblikke vil tage sin Beslutning om. Jeg stemmer derimod.

Jessen: Min oftere udtalte Overbevisning om, at det baade er voveligt og lidet tilfredsstillende at ville røre ved Toldlove, naar en saadan Reform alene skal gaa ud paa en Omlægning af Toldsatser eller paa at skaffe et Ækvivalent ved nye Skatter for de gamle, er bleven yderligere bestyrket i de sidste Dage ved Røster, der have lydt fra Handelens og Industriens Verden om den ringe Raastjommelise, hvormed den har omfattet det overordentlig store og dygtige Arbeide, der ikke mindre fra den høitagtede Finanzministers end fra det ærede Udvalgs Side er udfølet i denne Sag; men min Overbevisning er tillige bleven bestyrket derved, at en saadan Omordning gjør det nødvendigt at forelægge Love af den Bestaaffenhed som den, der nu er til Forhandling. Det er jo noget Nytt, man her kommer ind paa, og jeg vil strax sige, at jeg kan ikke paa nogen Maade se, at der ligger et Forsvar for Lovens deri, at den er bleven nødvendig, fordi man har forhøiet Toldbeskatningen paa Tobak, thi dette kunde man jo have ladet være. Jeg tror tværtimod, at der var ganske særdeles god Grund til at lade være at forhøje Beskatningen af Tobak, som ikke blot er en Luxusvare, men for mange Klasser i Samfundet tillige en Nødvendighedsartikel. Naar man vil se hen til de Oplysninger, man gennem Statistiken kan faae, vil man erfare, at det er en Artikel, hvis Forbrug slet ikke retter sig efter Bestanden, thi den forbruges i lige stort Omfang af Arbeiderne og af de høieste Samfundsklasser, kun med den Forskjel, at medens Arbeideren bruger et Pund Tobak til 17 Dre maaste, bruger den Velhavende et Pund til 60 Dre eller 1 Kr. eller mere, og medens Arbeideren ryger en Cigar til en Dre, ryger den høiere Stillede en Cigar til 1 Kr.; men selve Forbruget er ensartet gennem alle Samfundsklasser, og Tolden er ikke ganske ubetydelig for den arbejdende Klasse. Den udgjør efter en Beregning, jeg har set, for en Familie af Arbeidsklassen i Byerne, bestaaende af 3 Boyne og 2 Børn, 2 Kr. om Aaret, for en Gaardmandsfamilie paa Landet noget Mere, for en Husmandsfamilie omtrent 85 Dre. Jeg har sagt, at Tobak er baade en Luxusartikel og tillige en Nødvendighedsartikel, og paa flere Punkter smelte disse to Begreber sammen. Jeg vil ikke tale om, at det for Sømanden, som er ude i haardt Veir, kan være uundværligt at